ἀφ' οὗ λέγω, εἰς ἀπόλυτον παθητικότητα καὶ μεταβολὴν τῶν ἠθῶν, ὅσα φρονήματα καὶ ἕξεις εἶναι εὐφυῶς νὰ ἔχωσι, καὶ ὅσα ἀφ' ἑαυτοῦ μελλοντικῶς, ἐνταῦθα σταθερῶν, κατὸ θραύωσι εἰς τὰς παλαιάς των νὰ μεταδίδωσι εἰς τοὺς ὁμογενεῖς των, καὶ δὲν εἶναι ἀμφιβολία, ὅτι τὰ παλαιὰ φρονήματα καὶ ἕξεις, βλέπουν μόνον δόξαν, καὶ εἰσὶ ἀφεστῶτα. Δύνανται νὰ μεταδίδωσι, ἤτοι ἀγνωσίαν καὶ ἀπαιδευσίαν.

Πλὴν τὰ τοιαῦτα, παναγιώτατε δεσπότα σταθερῶν ἤδη εἰς βάθος ἐγένοντο καὶ ἐπιστεύθησαν μόνον, εἰς μεγάλον κακὸν ὡστε λίαν ρυμοτομίαν καὶ ἀν χρόνῳ, ἢ ἄρα ἄρα παναγιώτης δὲν λάβῃ ταχεῖαν παρηγορίαν ὑπὲρ τῆς πρεσβείας τῶν παρηλλαγμένων τρόπων, ὥστε νὰ ἀναγκασθῶσι καὶ τραυματικῶς, πάθος καὶ ἔτι γεννήσωσι καὶ ἀναδρέψωσι, λοιπὰ τρόπαια, καὶ λύσα γνήσια τοῦ χριστοῦ μεγάλης ἐκκλησίας, κατὰ σταυτὸς ἀδεράστατα μεγάλον ἀνάστασιν φέρειν ἐκκλησιαστικῶν δόσιν

εἰς τὴν τάξιν. Πλὴν τὸ σαν ἔνα σύμφωνα καὶ ἐκ τῆς ἐμβριθοῦς αὐτῆς συνέσεως ἡ δεσπότα ἐξήρθη. Ὅσον δὲ τὸ καθ' ἑαυτό, ἐὰν φανῇ εἶναι συγχωρημένον νὰ παθήσω βάλλω με ἐλπὶν τὸ τροχῆρον εἰς τὴν παρούσαν ἀναγκαίαν εὐτυχίαν μετ' δαβίδου ὕμνου τὸ ἔθνος.

Ἀφοῦ πάρι τὸν ἀνώτερον ἐκκλησιαστικὸν, ἐξέλασα τοὺς γεροντοτέρους καὶ νεωτέρους τῶν ἐνταῦθα εἰς διάφορον ἔργα σεις τῶν χριστιανῶν βουλγάρων καὶ ἔφαν. Ὅσον πάρ' ὅλων ὁμοφώνως ὅλοι ἢ πρωΐ καὶ μετὰ εἰδία τοῦ νὰ φύν εὐφροσύνοιν εἰς τοὺς ἀνοὺς καὶ νὰ μὴ δέχωσιν νὰ ἐκπληρώσωσι τὰ χριστιανικὰ τοῦ παθήματα ἀναῖδη δὲν παρεξαρβανῶσι τὰς ἱερὰς γράφας δὲν ἐννοοῦσι τὴν θεῖαν διδασκαλίαν ὅτι τὸ ἀναγινώσκουσι καὶ ἐμφοτέρων ἐκείνην γλῶσσαν τὴν ὁποίαν ἀνθὲ πάντα χῶ δὲν ἐννοοῦσι; θέλουν νὰ ἀκούσωσι τὰ ἱερὰ λόγια εἰς τὴν πατρικὴν τῶν γλῶσσαν, καὶ ἄλλα ἄν ἡ ἀλλοῦς ἀπὸ τὰ παλαιὰ τὴν ἐκφράσεῖν.